

Şah-mat

Agafia

suntem doar noi,
fiecare cu singurătatea lui.
Pasărea din inima nopţii
clatină tăcerea împietrită-n aer.
Îmi faci semn s-o las,
să-şi potolească setea.
Drumul ce-i stă înaintea pare fără sfârşit
deşi mai este atât de puţin.
Ne-am asumat orice risc când am pornit
până şi pustiul...
se izbeşte
de zidurile camerei.
Deschide fereastra să iasă!
Simt tălpile cum
se afundă-n clipă.
poate nu a fost decât un joc al iubirii
plictisită de eternitate.